

Suyu kaynamadığı için köpüren çay gibi hissediyorum. Pişmemiş ekmek gibi mideye oturuyor sözlerim.

Kendimi bölmeye, yüzlerimi gerektiği yerde gerektiği kadar göstermeye çalışıyorum ama artık bunun ürettiği yorgunluk düşüncemi ele geçirmeye başladı. Nesin sen? Kimsin?

Kimisi beni gördüğü en *yeşil* insan olarak hatırlar, benim kadar kökten bir dinci bulmak için müze gezmek gerekir, kimisi için light cinsinden dindar bir müslüman, kimisi için *Gita* okumuş ve bozuk diliyle ana dili İngilizce olanlara yöneticilik yapan bir Türk, kimisi için otizm özellikleri gösteren kendi ufak dünyasında mutlu bir *geek*, kimisi için insan içine çıkmayan mantığı fazla gelen bir tip, kimisi için beş yaşından gün almamış bir çocuk, kimisi için korkutucu ve dili fazla uzun bir karakter... Benim sadece bu yazımı okuyanla, sadece bir sonrakini okuyacaklar hiçbir bağlantısı olmayan iki *persona* ile karşılaşacak.

Hemen herkesin farklı bir düşüncesi var hakkımda ve bu beni *bazen* rahatsız ediyor.

Herkesin aynı bildiği bir adam olmak kimse için pek mümkün değil, yaşarken en azından. Öldükten sonra aşağı yukarı bir *corpus* üzerinde uzlaşıyor etraftakiler. İnsan hafızasının güvenilirmezliği sayesinde öldükten sonra genelde badem gözlü bir karaktere kavuşuyoruz. *More or less*.

Eskiden kendimi klinik seviyede olmasa da bipolar bozuklukla malül görüyordum. Yazı büyük psikolojik hastalıkların önüne geçiyor, *günah keçisi* gibi *sıkıntı keçileri* yaratıp, onları *büyük çöle* salıyorum. Bu kadar uyumsuz karakteri bir arada barındırabiliyor olmam da bu sayede mümkün oluyor sanırım. Her biri filizlenirken, daha ufak bir yılanken eziliyor, yazıya dörülüp sonsuzluğa atılıyor. Ben yine o karakterlerin filizlendiği kof ağaç olarak yerimde duruyorum. Yıkılıncaya kadar böyle olacak belki.

İ.Ö. (İnternette Önce) olsa nasıl bir deva bulurdum bilmiyorum. Günlüğe yazmak pek etkili değil, herkesin okunmak için yazdığı gibi *teoriler* varsa da, hayır, ve bazen içimdekilerden biri kendini göstermeye heveslenip promosyon yapmaya başlasa da, hayır, genelde okunmak için yazmıyorum ama kendime sakladığımda atmış da olmuyorum bunları, okunmak için yazsam çok daha rahat okunan, cinsel duyguları gıcıklayan hikayeler üfürürüm, kendimi eldeki fikir malzemesi cinsinden ifade etmek gibi gayretim olur, yani İslamcı, Sosyalist, Liberal, Kemalist falan bir kamp bulur, orada konaklar, insanlara duymak istedikleri cinsten sloganlar üretirim. Kekre bir bağımsızlık kimse tarafından ciddiye alınmamanın garanti yolu.

Kitap yazamıyor olmamın sebebi de hiçbir karakterin kitap yazacak kadar uzun yaşamıyor oluşu. Geriye dönüp toplamak istedim, ama onu da beceremeyeceğimi artık anlıyorum. Bana yaz dediler ama *topla* diyen olmadı demek ki. Veya zamanı vardır.

Dünya tarihinin en iyi yazarlarının meçhulün derinliklerinde yok olduğunu düşünüyorum. Yazma dürtüsünü kitap haline getirme işi çok zaman yazarlığın kendisiyle çelişen bir tabiata sahip. Benim buradaki yazılara bir yayıncı aramam, yazdığım konularda pek de samimi olmadığımı itirafı gibi olur, kendimi beğendirmek falan, ticari bir başarı olacağına dair bir resim çizmek, büyük oyunun bir parçası

olmak... Bu sebeple ömrü dahilinde kitabı yayınlanmış insanların *en iyi* olmayabileceğini düşünüyorum. Kayıp bir defter, isimsiz bir günlük, tozlanmış notlar dünyanın en edebi eserlerini ihtiva ediyor olabilir ve bizim geçmişte bunları bilmemiz mümkün değildi. Şimdi ise en azından şansımız var, ve belki o sebeple mesela şunun gibi bloglara <<http://029ur.blogspot.com>>__ adı yazar olan çoğunun yazdıklarından fazla değer veriyorum.

İçimde köpüren bir sıkıntı var ve belki yazılacağını anlayıp çekip gider diye yazdım bunu. Bakıyorum ki oradasın hala. Neden geldiğini biliyorum, ama şu sıra yapabileceğim bir şey yok. Biraz daha bakışacağız.